

உ-

கணபதி துணை.

கோண நாயகர் அகவற்பா.

இஃது

திருக்கோணமலை

ஸ்ரீமான். க. கனகசேகரன்

அவர்களால்

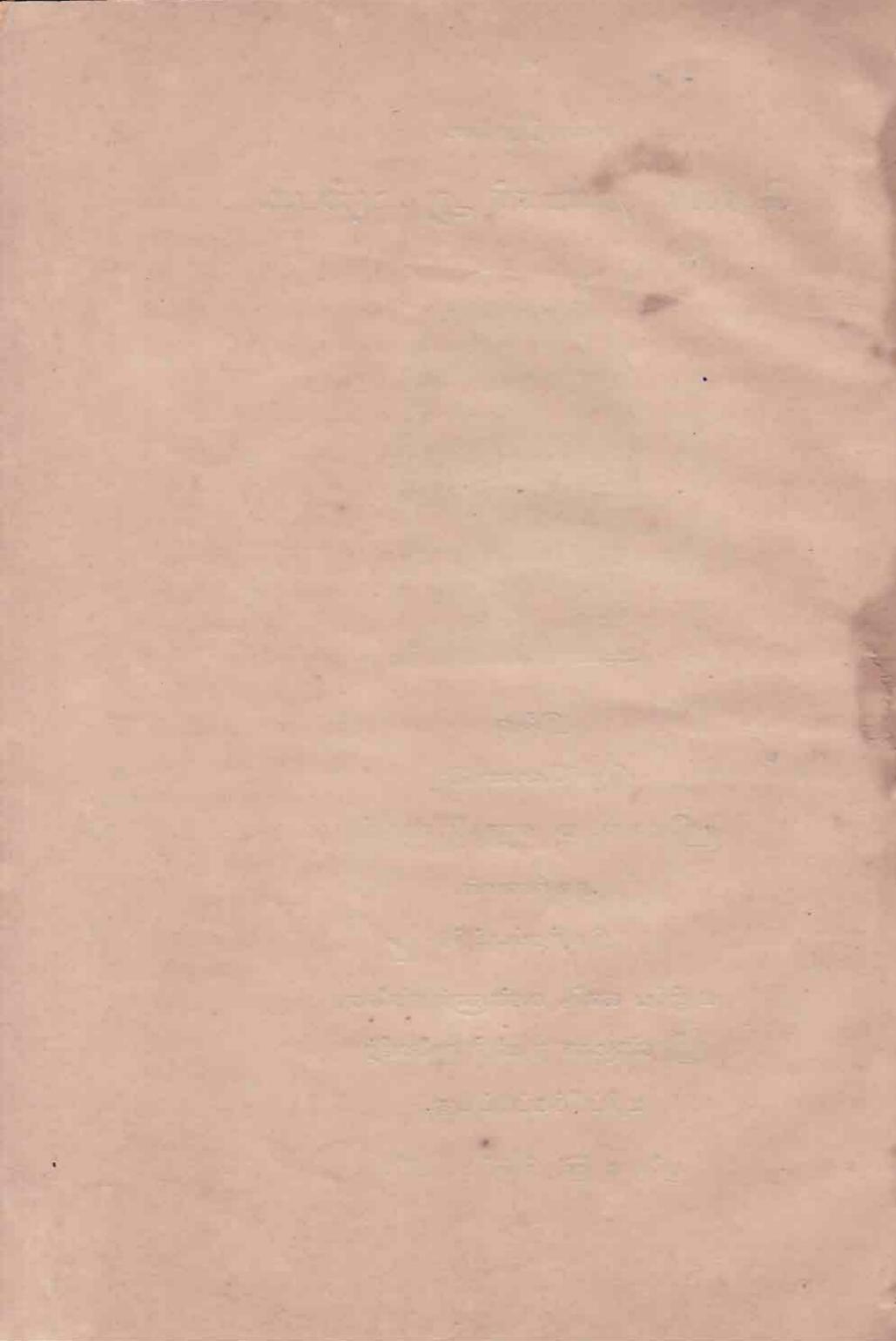
இயற்றப்பட்டு,

யாழ்ப்பாணம், வண்ணார்பண்ணை,

ஸ்ரீசண்முகநாத யந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீமுக ஶ்ரீ சித்திரா ஸ்ரீ. 1935

முகவுரை.

ஸ்ரீ தெட்சண கயிலாய மெனவிளங்கும் திருக்கோணமலையானது, ஈழமண்டலமாகிய இலங்கா தீபத்தின் கிழக்கின்கண் உள்ள ஓர் திரு நகரமாகும். இஃகையே திருக்கோணமலை, திரிகோணமலை, திருக்கோணசலம், திரிகோணசலம் எனப்பலவாறு வழங்கி வருவர். இம்மலையையே எண்பத்துநாலு சதாயுகங்கட்குமுன் ஆதிசேடனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் இடையில் நடந்தவமரில் வாயுபகவனால் வெள்ளியங்கிரியினின்றும் பிடுங்கி யெறிந்துள்ள மூன்று திருமுடிகளுள் ஒன்றென்பர்-மற்றையவிரண்டும் திருசிராமலையும் திருக்காளத்தியுமாகும் - ஆகலினாலேயே, இவைகள் மூன்றையும் தென்கயிலாயமென விளையுங் கூறுவர் - இத்திருப்பதியின் கண்ணேயே ஸ்ரீகயிலாயபதியாகிய கோணலிங்கப்பெருமான் மாதுமை சமேதராய் எழுந்தருளியிருந்து ஆன்மவர்க்கங்களனைத்தினுக்கும் அநுக்கிரகஞ்செய்வர் - இங்கேயே பாவநாசச்சுனையும், இராவணேசுரனாற் தந்தாயாருக்குக் கருமதி செய்யும்பொருட்டுத் திருவருளால் உண்டாக்கப்பட்டுள்ள சூடு, இளஞ்சூடு, குளிரொன்ப பலதிறத்தனவாகிய சத்த தீர்த்தங்களுமுண்டு. அகத்தியமகா முனிவர்தங்கியிருந்த கழனிநிலையும், அகத்தியர் தாபனமென வழுக்கப்பட்டு வழங்கிவரும் திருக்காசையம்பதியும் இங்கேயுண்டு. கோயிற்றிவியங்களால் நிறைவுண்டு, தேவதைகளாற் காவல் பூண்டுள்ள மத்தளமலை, நாகமலை, வெண்கல்மலை, வள்ளக்கல்மலையென நான்கு மலைகளுமுண்டு. திருமலையிற் சேமித்திருக்கும் திரவியங்களும், ஆபாணதிகளும், சிந்தூரமும் பிறவும் எண்ணற்கரிய பெருந்தொகையினவாகும். இத்திருப்பதியைப் பண்டைக்காலத்தில் சேரசோழபாண்டிய வர்சர்களும், ஏனையவாசர்களும் வந்து தரிசனைசெய்து போந்ததாகவும், அளவிறந்த திரவியங்களும், ஆபாணங்களும் கொடுத்துச் சென்றதாகவும் சரித்திரங் கூறும். அதுபோல வின்றும் குணகோள குடகோளங்களிலுள்ள தேயங்களிலிருந்து வரும் அரசர்களும், கோடி

சர்களும், தபோதனர்களும், பிறரும் தரிசனஞ்செய்து போகின்றனரென்பது யாருமறிந்த உண்மையாகும். இம்மலையை ஆங்கில வரசினர் ஆரண்படுத்திக், காவல்பூண்டு, ராணுவம் மைத்து, யுத்ததளபாடங்களும் சேமித்து, நெடுங்காலம் வைத்திருந்தார்களாயினும், திருமலைத் தரிசனத்தின் பொருட்டுத் தங்கட்குழமைகடோறும் வெள்ளிக்கீழமைகடோறும் செல்வார்க்கு இம்மியளவேனும் குறைபாடின்றி வேண்டிய வசதிகளும் சலாக்கியங்களும் இன்றுவரை அளித்துவருகின்றார்களென்பதோர் உலகப்பிரசித்தமாகும். இத்திருமலையின்கண் எழுந்தருளியிருக்குங் கோணலிங்கப் பெருமான்மீது நாயினுங்கடையேனாகிய யான் அன்போடு கூறுமீவ் வகவற்பாவைச் சிவதோத்திரமாதல்பற்றித் குற்றங்களிருப்பினுங் குறைகூறுதனைவரும் அகமகழ்த்தன்போடு அங்கீகரிப்பரென்பதென் உள்ளக்கொள்கையாகும்.

இங்ஙனம்,

திருக்கோணமலை,

க. கனகசேகரன்.

ஸ்ரீமுகவநு சித்திரைமீ.

கணபதிதுணை,

சிவமயம்.

கோணநாயகர் அகவற்பா.

காப்பு

வேண்பா.

A. ALAGACONE
ON STREET
TRINCOMALEE

தென்கயிலை யீசர் திருத்தாள் பணிந்தகவ
லென்கைசிர மேற்கொண் டியம்பவெனக் — கின்றுதவு
மைங்கரத்து வேழ முகவ னரிமருகன்
செங்கரத்துக் கோடேந்துஞ் சேய்.

நிலைமண்டல வாசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீர்செறி கயிலையங் கிரியிற் றேவியொ
டோரி யணைமிசை யோங்கு தென்திருக்
கோண நாயகனே! கோண நாயகனே!
கோணமா மலையுறை கோண நாயகனே!
ஆழிருழ் புனியொடண் டங்களும் பிறவு
மேவிடு முயிர்களு மியங்க வெண்ணியுள்
பாலுள வருடனிற் பரிந்து பஞ்சகிர்த்
தியமவை சிருட்டி திதிசங் கார
திரோபவ மதுக்கிர கம்மெனச் செப்புமைந்
தொழிலையு மியக்கிச் சுரந்தினி தருளி
ஞாலத் தெழுந்துவந் தேயொரு ஞான
சாரிய னாய்நவில் சத்தினி பாதத்
தோர்க்குமுன் னுளதொல் வினையெனக் கழறும்
மூலகா ணமா மும்மல மதனை
வேறக் களைவான் வேண்டி நிர்வாண
சட்சு மானச வாசிக திருவடி
யாயபல் தீக்கைக ளனைத்துங் கொடுத்துத்
தூயநற் பதமருள் தூயனே உபயம்,

வெள்ளியங் கிரியின் விளங்கு பொன்முடிசு
 ளொள்ளிய வாயிரத் திதுவொன் றுகும்
 பையாயிர முடைப் பாம்பொடு வாயு
 வெய்யபோ ரிட்டநாள் வீழ்த்திய திருமுடி
 தென்கயி ளாய மெனுந்திருப் பெயரிதற்
 குண்டநாள் முதலென வலகத் தெவரும்
 வந்துகை சிரமேற் கூப்பி வணங்கிட
 மந்திர சிம்மா சனத்திடை மாதுமை
 பங்கின ராயருள் பரமனே யபயம்,
 காவிரி மாவிளி கங்கைகங் காந்தி
 யாயவீவ் மூன்று மனவர தழுகின்
 பாததா மரைவலம் பரவியோ டிடவருள்
 நாதனே கோணைநா யகனே யபயம்,
 மாமலை தன்னின் மருங்கேகார் சாரலிற்
 பூமிசை பெயவரும் புகழ்ந்து படித்திடப்
 பாவ விமோசனம் பரிந்தவர்க் கருளும்
 பாவ நாசமெனும்பகர் தீர்த்தமொன்
 றுவலொ டருளிய வையனே யபயம்
 காத மூன்றினிற் கன்னியாக் குமரி
 தீர்த்தமு மளித்தருள் தெய்வமே யபயம்,
 இமயமால் வரையி லின்னநாள் வதுவை
 கயிலையம் பதிக்குங் கருணையம் பிகைக்கு
 மென்றனர் கேட்டன ரொண்டிசை யுளாரும்
 வந்தனர் குழுமினர் வையக மோர்புறந்
 தாழ்வது கண்டு தயங்கின ரோல
 மோல மென்றன ரும்பர்கட் கபய
 மென்றெழு நஞ்சை யிடமிடற் றடக்குங்
 கண்டநீ கருணைகூர்ந் தவையுறு கும்ப
 மாமுனி தன்னை மகிழ்வுற நோக்கி
 யின்றுதென் பொதியை யேகென விரங்கா
 நின்று கன்றகல் புனிற்றா வென்னத்
 துன்புற வதுகண் டெருநேல் யாமுனக்

சும்பரு மகிழ்வுற மங்கலச் சிறப்பின்
 கண்கொணுக் காட்சியைக் காட்டுது மங்ஙன
 மென்றருள் சிவனே யிறைவனே யபயம்,
 வனப்புறு மாமலை வதுவைக் காட்சியை
 முனிக்குமுன் னுரைக்க மொழிப்படி சிமய
 மலைப்பதி யினில்வந் திருந்து மகிழ்ந்திட
 விருப்பொடு காட்டிய விறையே யபயம்,
 முனிக்கர செழுந்து முறைமுறை வணங்கி
 மனத்துபரறவக மகிழ்வொடு கடிதுதென்
 திசைகளை நோக்கிச் சேணுறச் சென்றுபுக்
 கிடமலை மலயங் கிளருறு வடதென்
 பாறுலை பொப்பப் பரிந்தவர் கண்டே
 பார்சம னுபதுன் செயலெனப் பதமலர்
 வீழ்ந்தெழு வருளிய விமலனே யபயம்,
 சும்பமா முனியராட் கூறரும் பலபதி
 வணங்கி யிம்மாமலை வந்தவ ரிருகாஞ்
 சிரமொள தின்றுரு கிச்சிவ சிவசிவ
 ஹா ஹா ஹாவெனக் தொழுதக மகிழ்வொடு
 மப்பனின் னருள்பெற் றப்பா லேகி
 யகத்தியர் தாபன மெனவறைந் திடுதிருக்
 காசையம் பதியிலிவ் கத்தா பனஞ்செய்
 திருந்துபூ சனைசெய விலிங்கத் தெழுந்தருள்
 புரிந்திடு பொன்மலைக் கரசே யபயம்,
 இலங்கை மாமன னிராவணே சுரனனாள்
 மலங்கியே கயிலை மலையைக் கொணர்வான்
 பிடுங்கிய போதிடப் பாகத் திருந்துமை
 நடுங்கிட வஞ்சதி யெனகைத் தூன்றிப்
 பெருவிர லாலடப் பெருமலை போன்றவன்
 விழுந்தனன் கலங்கினன் விரைந்துதன் பத்துச்
 சிரங்களி லொன்றைக் தியங்கியே துணித்து
 மீட்டனன் யாழினை வேத நாதரீ
 கேட்டனை சீதப் பிரிய னாகலால்

- 9 -

மாட்டிடை யுமையுடன் மகிழ்ந்து தோற்றிமுன்
 கேட்டிடு வரமுங் கிருபைகூர்ந் தளித்தீ
 டேற்றிய கயிலைக் கிறையே யபயம்,
 அந்தண னொருவ னந்நாளிலிம் மாமலை
 வந்தடி பன்முறை வணங்கக் கண்டிடு
 பூதத்தொன் றழைத் தேகொடு போயொரு
 பொற்குகை தன்னைப் பொருந்தக் காட்டி
 வைத்தன னும்மா சேறதை யவர்மகந்
 கிப்பொழு தேபோ யியம்பிடிச் செய்தியென்
 றுற்றவர் போலது வுரைப்பச் சென்றவன்
 சொற்றன னரசனுந் தொழுகாக் தொடுவருட்
 டிற்றமென மதுரைவிட் டேகியிம் மாமலை
 வந்துவா னளாவ வளம்பெறு கோபுரம்
 விந்தையென் றுலகம் வியப்பவெண் டிசையுங்
 கட்டியே குளமுங் கண்தளை தன்னில்
 வெட்டி வேண்டிய விசால மூவாயிர
 மவணநெல் விதைப்புத் தரையுமோ ரளவுக்
 காக்கியே தம்பல கமமெனு மழகுறு
 கிராமம ததனிற் கிரிக்கிறை வர்க்கென
 வாயினு மோர்போ தரிசினெல் குறையிற்
 பொன்னு லரிசிக் குவியலும் பொக்கிஷ
 வைப்பும் வைத்து வழுவில் நித்தியரை
 மித்திய மென்றுமெக் காலமு நாட்டிய
 குளக்கோ டனனெனுங் கோவினைச் செந்தர
 மரைமல ராக்கி மகிழ்வொடு திருவடி
 யிருத்தி யென்றரு ளிறைவனே யபயம்,
 குளத்தினிற் பூவைக் கொய்வான் சென்றிடு
 மடியரொ டமர்புரிந் தாற்றார் சிங்களர்
 தோற்றா சன்முனஞ் சொல்லினர் தங்குறை
 கேட்டனன் கய வாகெனுங் கேடிலா
 மாட்சி தங்கிய மாமனன் வெகுண்டு
 கோபுரத் தொடுநற் குளமு மிடித்து

நாடு மழித்து வருவது நங்கட
 னாகு மெனவது ராச புரத்தை
 நீங்கியே கண்தனை நெருங்கியபோது
 கண்விழி சிதைந்து கவலை யுறும்படி
 பெண்ணிய கோணை யிறைவனே யபயம்,
 கலங்கிய வரசன் கண்விழி வேண்ட
 விரங்கிய கோணை யீசனே யபயம்,
 சிறுகண் தனையி லொருகண் தெரிய
 மறுகணும் பெறுவ னெனவழி நோக்கித்
 திருமலைக் கருகுறு பெரியகண் தனையதில்
 வரவவர்க் கிருகணுந் தெரிய மாமலையை
 நோக்கி நொந்துநொந் தயர்ந்து வீழ்ந்தடி
 தொழுது தின்றிரு கண்கணீர் சொரியக்
 கோண நாயகனே ! கோண நாயகனே !
 மாநில மேழை மொழிபல விழிமொழிக்
 கிருந்நர கெத்தனை யிலக்க நாள்வரை
 யிருப்பனே வவை பொறுப்பனே வெலாம்
 பொறுத்தரு ளெனவருள் புரிந்த பொங்குகக்
 கைபிறை யரவணி கடவுளே யபயம்,
 முன்ருளக் கோட்டர சுவந்து மூட்டிய
 பொன்முடி யாலய மடாலயம் பிறவும்
 பின்வருமாசர் பிரித்தெறி வாரெனச்
 செப்பினர் செப்பிய வண நீகழ்ந்திட
 வக்கண மடியவர் திருவுரு வதனைப்
 பொக்கென வெடுத்துப் போந்து பூபாலர்
 கட்டினில் வைத்துக் காவல்பூண் டவர்கல்
 வெட்டினிற் கூறிய வாறு விரைந்துவைத்
 திட்டனர் கழனிமா மலையத னிடையெனக்
 கண்டீ கனவிற் களிப்பொடு கண்டி
 மாநக ராசறன் மாட்டுச் சென்றுதம்
 பலகம மெனும்பதி தன்னிலோ ராலயங்
 கட்டிவை யெனையெனக் கழறினே யபயம்,

அரியய னிருவரு மந்நா ளகந்தைகொண்
 டரிவரா கமுமா யயனன வடிவாய்த்
 திருவடியொடுமுடி தேடியுங் காணை
 வொளிவடி வாயவ ருளச்செருக் கொழித்தருள்
 பிரமமே பேரொளிப் பிளம்பே யபயர்,
 கல்லால் விருட்சத் தின்கிட் கயிலையி
 லெல்லா மறிந்த விறைவநீ குருவா
 யிருந்திருக் கொடுசுர் சாம மதர்வண
 மிவைநால் வேதத் தின்கவைப் பொருளைச்
 சனகர் சனந்தரர் சனாதா ரொடுசன்ற
 குமாரநால் முனிவர்க் குரைத்துநன் மோனமு
 முணர்த்து மெய்ப்பொருளே யுனகடி யபயர்,
 மறலிகைக் கெட்டா மன்னு பெருந்தவம்
 புரியுமார்க் சுண்டன் புகலருஞ் செயலுக்
 கிரங்கி யஞ்சதியென விலிங்கத் தெழுந்துகைக்
 கயிறது கொண்டு கடாமிசை யிருந்து
 வீசிய காலனை வீழ வுதைத்தரு
 ளீசனே கயிலைக் கிறையே யபயம்,
 அவுணரு மபாரு மமிர்தங் கடைந்த
 பொழுதெழு நஞ்சைப் புகழ்மிடற் றடக்குங்
 கண்டனே காள கழலடி யபயம்,
 திருவா சகமெனுந் தேனைச் சொரிந்த
 மணிவா சகப்பெரு மானைப் பெருந்துறை
 யிடமா பெழுந்தருட் குருவா யிருந்தப
 தேசமிட் டருளிய தேவே யபயம்,
 கல்லொடு பிணைத்துக் கடலு ளமிழ்த்திய
 சொல்லுக் காசைத் தூக்கிக் கொணர்ந்து
 மெல்லக் கையில் விடுத்தோ யபயம்,
 தோணி புரத்தாக் தோன்ற லம்மேயப்
 பாவென வழுவெழுந் தருளிப் பாலொடு
 ஞானமு மூட்டினன் குறவெண் முத்தின்
 சிவிகைபுங் குடையுஞ் சின்னமு மளித்தருள்

சிவனே செம்பொற் கழலடி யபயம்,
 பண்டைநாட் செந்தமிழ்ப் பாடுசுந் தாற்காய்ப்
 பரவையி னில்லம் பரிந்தீரு டன்னிற்
 ஞாதுசென் றிட்ட துணைவனே யபயம்,
 தில்லைமன் றுட்டினஞ் செப்பிய பூசைக
 ளெல்லா முறைவழி யியற்றி வழிபடுந்
 தில்லைமு வாயிர வர்க்கருள் திரிநேக்
 திரமுடை யாயுன் திருவடி யபயம்,
 குயவர் குலமதில் வருதீரு நீல
 கண்டரு மவரின் கருத்துக் கியைந்துள
 மனைவியு நெடுநாள் மாநில மைம்புல
 வேட்கையை வென்றன ரென்ன விரங்கி
 யினமைப் பருவமொ டென்று மிருமெனக்
 கயிலையை யருளிய கடவுளே யபயம்,
 திடமுறு மியற்பகை நாயனார் பத்தித்
 திறமையை யறிபவென் றவரிலஞ் சென்றுன்
 மனைவியைக் கொடுவென மகிழ்ந்தவர் கொடுக்கே
 துணைவழி கொடுபோய்ச் சாக்கா டளவு
 மிணையடி பிரிபா திருந்திட வினிப்போ
 மெனவழி விடவே கிடுமவர் தமையழைத்
 தடிமல ரருளிய வப்பனே யபயம்,
 குவலயத் திளைபான் சூடிமாற நாயனார்
 ருயர்வுறை வடியவர்க் கூட்டிய தாலமு
 திழந்துதன் சூபேர சம்பத் தெல்லாம்
 மெலிந்தக நலிந்தே மேவிட வறுமை
 ஐயனீ யடியவர் போலவ ரகத்துட்
 செல்வது கண்டு திகைத்தூ ணிரொ
 யில்லத் திருந்தவ ரெழுந்து போந்துதம்
 வயலினெல் முளைதனை வாரியெடுத்துக்
 சூத்தி யுலர்த்திக் கொணர்ந்தமு தாக்கி
 வைத்திட வருள்புரி வள்ளலே யபயம்,
 மெய்யடி யவர்தம் வேடமே யுலகில்

மெய்ப்பொரு ளெனநிதம் விளங்கி யொழுகிய
 மெய்ப்பொரு னாயனார் மெய்மைக் கிரங்கி
 முத்தி யருளிய முதலே யபயம்,
 சிவனடி யரைமுனுஞ் சிவனை யவர்பினும்
 வழிபடு நாய னார்விற மிண்டர்க்
 கிரங்கி யிருகண நாதர் தமக்கெலாந்
 தலைவனா யெனவரு டலைவோ யபயம்,
 அமர்நீதி நாய னாரெனு மடியவ
 ரிடமொரு தினநின் கோவண மஃதை
 வைத்துப் போந்துவர் தெங்கென வினவநொந்
 தெய்த்துத் தேடியு மெங்கனு மிலாமையாற்
 கோவண நிறைக்குக் கொடுத்திட மணிதுணி
 நிதிமுதல் யாவும் நிறைகுறைந் திடவயர்ந்
 தகமகிழ்ந் தவர்மனை யாட்டியொ டவர்மக
 வொப்ப நிறுக்க வுளமகிழ்ந் தவர்தமைச்
 செப்பிடு கயிலைவை சிவனே யபயம்,
 சிவனடி யவர்துயர் களைவதே தினமுந்
 தொழிலென மழுவொடு தோன்றி யீடியே
 றெனவேங் கணுந்திரி யெறிபத்த நாய
 னார்தமைக் கண நாதர் தலைவனாய்
 நீயிரு வெனவருள் கிமலனே யபயம்,
 உற்றிடு போரப ஜெயமுறு புரவலன்
 நெற்றியில் விபூதிதண் டிட்ட நேரமே
 பற்றிய வாயுதம் பதறிக் கைக்கொளா
 துற்றிட வுயிர்துறந் திட்டவேனாதி
 நாயனார்க் கருளிய நாதனே யபயம்,
 திருக்கா ளத்தியிற் றிண்ண னெனுமொரு
 வேட னிறைச்சியை வெட்டிச் சுவைத்துந்
 றேனிற் கலந்து திருவழு தூட்டிச்
 சிவலிங் கப்பெரு மானே யுனைத்தினம்
 போற்றிப் பணிந்து பிரியா னாகி
 யிருந்திட வொருநா ளிரத்தம் வலக்கனிற்

சொரிந்திடக் கண்டுளந் துடிதுடித் தேயெழுந்
 தலைபல பிழிந்தெடுத் திட்டுஞ் சுகமுறா
 திடவகங் குழைந்துதன் கண்ணை யிடந்தெடுத்
 தப்பினன் கண்சுக மாகக் கண்டனன்
 கண்டு களித்திடும் போதிடக் கண்ணிலு
 மிரத்தஞ் சொரிதர விரங்கி யிதற்குநா
 னஞ்சுவ தென்னிடக் கண்ணையு மகழ்ந்தி
 லப்பு வனென்ன வம்பை யெடுத்துத்
 தோண்டினன் காளத்தி யப்பரீ தோற்றி
 யாண்டிட வவர்தமை யளாவிக் காத்தினால்
 “நில்லு கண்ணப்ப” “நில்லு கண்ணப்ப”
 ’நில்லென் வலக்கைப் பக்கலில் நில்லெனக்’
 கட்டி யணைத்தருள் கடவுளே யபயம்,
 குங்குலி யங்கொடு தூபமிடுங் குங்
 குலியக் கலைய நாயனார் குடங் கையிற்
 றுலையை யவிழ்த்துக் கொடுத்தவர் தாரம்
 விற்று நெல்லரிசி வேண்டிய யாவும்
 வாங்கிடு மென்னப் போந்தவர் வழியில்
 வருகுங் குலியப் பொதியை வாங்கி
 யாலய மதனிடைத் தூபமிட் டனாவ
 ரன்புக் கிரங்கி யவர்மனை தன்னில்
 நெல்லு மரிசியு நிதியும் பல்வளக்
 குலியலும் வைத்தருள் குருவே யபயம்,
 திருப்பனந் தாளிற் சிவலிங்கஞ் சரிந்
 திருப்பகை நிமிரும் படிசெய வெண்ணி
 யரசனு மங்குள யானைக ளனைத்தையுங்
 கட்டியிழுத்து மிழுபடா திருக்க
 விட்டுள மிரங்கி விழுந்த மயங்கிக்
 கவலை யெனுங்கட றன்னி லமிழ்ந்திடக்
 குங்குலியக் கலய நாயனார் குறுகி
 லிங்கந் தன்னி லிறுகத் தளைத்த
 கயிறைதச் செங்கையாற் கழுத்திற் கட்டி

யிழுத்தன ரன்பெனுந் தனையிற் சிக்கிடு
 மொருத்தனே யுனதருட் பார்வையி லிங்கம்
 சிமிர்ந்திடக் கண்டனர் நின்றனர் புளகங்
 கொண்டன ரடியவர்க் கெளியவன் கூக்கென
 விண்டனர் விண்ணவர்க் கிறையே யபயம்,
 மானக் கஞ்சாற நாயனார் மகள்கலி
 யாணத் தன்றடி யவர்போல் வந்தவர்
 கூந்தலைப் பஞ்ச வடிக்குத வும்மென
 வேந்தின ரரிந்திட் டெந்தைநீ யேந்திக்
 கூந்தலு முவந்தவர்க் கீந்தவர் பிதாவுக்
 கீந்தனை சிவபத மிறையே யபயம்,
 அரிவாட் டாய நாயனார் பூசையில்
 மாவடு வரிசிசெங் கீரை வழவிமண்
 மேல்விழு வெகுண்டவர் வெருவி யோரரி
 வாழ்கொடு மூட்டியை யரிய வந்தரு
 ளாதியே யம்பொற் கழலடி யபயம்.
 ஆயர் குலமநி லானாய நாயனார்
 வேயங்குழு லாதிட வியந்தக மகிழ்ந்தே
 கயிலையி லிருந்தென் னடியருள் கானம்
 மகிழ்வொடு கேட்க வரசிவா வென்னக்
 கொடுசெலுங் கோமளக் குன்றே யபயம்.
 மதுரையில் வைசிய மரபில் மூர்த்தி
 நாயனா ரால வாயிலில் நாடொறுஞ்
 சந்தன மரைத்துக் கொடுத்துத் தரிசனஞ்
 செய்பவ ரோர்நாட் செப்பிடு சந்தனக்
 கட்டை யிலாமைபாற் கல்லில் முழங்கையை
 யிரத்தஞ் சிந்த வரைத்தன ரிரங்கிக்
 கண்டநீ யன்பின் கடைப்பிடி யினுவென
 மண்டனில் மதுரையை யாண்டு மன்னனுப்
 விண்ணுற வருளிய விமலனே யபயம்,
 மலர்கொடு வர்த்தமா னேச்சுரத் துறுமுன்
 மலரடி வணங்கினிந் தோமந் திரபஞ்

சாஷா மஃகைச் சரிவா விருந்தோ
 திடுமுரு கநாய னார்க்குச் சிவபத
 மிடமென வருளிய விறையே யபயம்,
 தடாகத்ததிலுறு நீருட் கழுத்தள
 வதனிநின் றேகாங் கூப்பி யடிமலர்
 போற்றிய பசுபதி நாயனாரைப் புகழ்ந்
 தேற்றிடு கயிலைக் கிறையே யபயம்,
 புலையர் தங் குலத்திற் புக்கிடு நாளைப்
 போவார் நாயனார் திருப்புன் கூர்
 லெழுந்தரு ளியவுளை யிறைஞ்ச வேண்டிமு
 னிருந்திடு நந்தியை யிடத்தை விட்டுநில்
 லவர்பொருட் டெனவறை யப்பனே யபயம்,
 தில்லையில் நடமிடு ராசர் தெரிசனஞ்
 செய்திட வேண்டு மெனச் சிதம்பரத்
 தெல்லையை யடைந்திவ் விழிபிறப் பெனக்கோர்
 தடையென நந்தன் தரையில் வீழ்ந்தழுது
 துயில்கொளு வேளைசொற் பனத்திற் றேன்றி
 யழலிடை மூழ்கிநீ யம்பலத் திருநடத்
 திருவடி யடையெனச் செப்பினே யபயம்,
 காஞ்சி புரத்திலே காலியர் குலமதிற்
 தேகான்றிடு திருக்குறிப் புத்தொண்ட னென்னும்
 வண்ணு னிடத்தில் மகிழ்வொ டேகாம்பர
 நாநகீ நயந்துன் னிடையணி துணியைக்
 தேய்த்துத் தருகெனக் கொடுத்துச் சென்றிட
 வெளித்தனன் சிவனே யுனதரு ளால்மழை
 பெய்திட வவனியிற் பெருந்துயர்க் கடலுட்
 பட்டவன் கலங்கிப் பாஸியென் செய்குவ
 னென்னக் கல்வி லென்றலை தன்னைச்
 சிதறிட வடித்துச் சிதைப்பன் யானென
 மோதினன் றலையை மோனமா மூர்த்தி
 சர்வ வியாபி சர்வசாட் குணியுன்
 கையைக் கொடுத்துக் காத்தனைத் தருளிய

கடவுளே கிருபைக் கடலே யபயம்,
சண்டே சுரர்நிதங் கொண்டே சுரரிகள்
மேய்த்துத் திரும்பி மீளுநா ளிலிங்க
மமைத்ததின் மேற்குடம் பாலை யபிடே.
சித்தவ ரடிமலர் கிட்டி யருச்சனை
பூசை புரிந்திடு நாளி லவர்பிதா
சீறியே சிதறிடப் பாற்குடம் புடைப்பக்
கண்டனர் கோபங் கொண்டனர் கதறிக்
கொண்டுகர் மழுவாற் றுளைக் குறைத்தன
ரெந்தைநீ யிடப மேலெழுந்தருளிச்
சண்டே சுரர்பதந் தந்தோ முனக்குக்
தொண்டர் நாயக மாயிரு துதித்தநம்
பூசையில் வைத்திடு புஷ்பமு மமுதும்
பரிவட்டமு முனக்கென்றும் படைப்பரெண்
றுரைத்தரு ளடியவ ருளத்தோ யபயம்,
தோற்றிடு சமணரைத் துயருறக் கழுவினி
லேற்றிடு குலச்சிறை நாயனா ரிருகாங்
கூப்பித் தொழுதிடக் கூடலு ளாலவாய்
வீற்றிருந்தருளிய விமலனே யபயம்,
சந்தார் கயிலேசேர் வதுநா ளையெனக்
கண்டிடு குறும்ப நாயனார் கருதிடு
மேனிலை யோக வழியினில் மேலுல
கேகிட வருளிய விறையே யபயம்,
காரைக் காலமை கலங்கியின் றுன்னருட்
பாரமென் றுருகப் பரிந்துமாங் கனியீந்
தாதர வொடுதிரு வடியின் கீழ்ச்சிவா
னந்தமு மருளிய நாதனே யபயம்.
நாவுக் கரசை நாடொறும் வணங்கப்
பூசித் திடுமப் பூதி நாயனா
ரமுதிட விலைகொய் வான்மக னரவுதீண்
டுயிர்துறந் திடச்சொற் கோவுள மகிழ்ந்தெழுப்
புதல்கண் டருளிய புனிதனே யபயம்.

சிவலிங் கத்தின் மேல்விழு சிலம்பியை
 யூதித் துமிந்த ததுசித மெனத்தன்
 தேவியை விலக்கிய திருநீல நக்க
 நாயனாரிடங் கனவினில் நண்ணியுள்
 மனைவி துமியிட மொழிய மற்றவை
 கொப்புள மாயின கோதிலுன் னருமனை
 யாட்டியை யாலய மதனின் றேகொடு
 செல்கெனச் செப்பிய சாத்த மங்கையி
 லெழுந்தருள் சிவனே யீசனே யபயம்,
 நம்ப நின்னடிய நமிநந்தி யடிகளைத்
 தண்ணிவிட் டெரியெனச் சமணர் கூறியவெஞ்
 சொல்லிற் கலங்கியபோது சோதியுள்
 கண்ணரு ளாலவர் கலக்கந் தீர்ந்திடத்
 திருவா ளூரிற் திருக்கோயி லுள்ளெலாம்
 நன்னீர் விட்டொளி நல்விளக் கேற்றினர்
 கண்டனர் மகிழ்ந்தனர் கயிலையம் பதிகின்
 றண்ணரு ளென்றனர் தயாதிதி யபயம்,
 சுந்தரப்பாவையி னில்லந் தூதுனைச்
 சென்றிட விடச்சின மேற்கொண் டெள்கிய
 வேயர்கோன் கலிக் காம நாயனார்
 மேலொரு சூலை நோய்தனை விடுத்துக்
 சுகமுறிற் சுந்தார் வருதல்வேண் டும்மெனச்
 சுந்தராவரிலம் புகுதலுந் துண்ணென
 வுயிர்துறந் திடுவ தலாலுயி ரோடிருந்
 தவர்புக நோக்குவ திலையென வகத்துது
 துயரொடு முயிர்விடு தூய நாயனார்க்
 கருளினை கயிலையென் னப்பனே யபயம்,
 திருமூல நாய னார்திரு வாவடு
 துறையினில் வந்துதன் தொல்வினை யாற்பசு
 மந்தைகள் மேய்த்தவர் மாதவச் சரீரம்
 வெந்திட வாசடி மேவி யிருந்துமு
 வாயிர மாண்டெடுத் தோதின் ராண்டொரு

பாசுர மாகழ வாயிரம் பாத்திரு
 மந்திர மென்னுநன் மாபெரு நூலினை
 யுலகத் தவருக் குதவவென் றெண்ணி
 யருளிய குருவே யப்பனே யபயம்,
 திருவா ஞரெனுந் திருவருட் டலமதிற்
 பிறனியிற் குருடெனப் பிறந்திடு தண்டி
 யடிக னையனா ரறஞ்செய வீரும்பிக்
 குளங்கலச் சமணர் பொருமைகொண் டவரைத்
 தடைசெய வெருண்டுளந் தமிழனுக் குலகிற்
 றுணை தியாகேச ரெனத்துவண் டமுதமு
 துரைசெயு மொழிகட் குவந்தவர்க் குலகி
 லிருகணுந் தெரிய வீரங்கி யிகழ்ந்திடு
 சமணர்கள் விழிக ளிழந்து தயங்கியூர்
 விட்டே கிடவென விதித்தோ யபயம்,
 திருவேற் காட்டிற் செப்பிடு மூர்க்க
 நாயனார் சூதில் நாடொறுந் தேடிடு
 பொருள்பல கொண்டடி யவரைப் போற்றினீன்
 றமுதிட வருளிய வையனே யபயம்,
 எந்தையுள் பதமல ரிடையிடா தேதொழுந்
 சுந்தரன் திருவடி தஞ்சமென் றிடுசோ
 மாசி மாற நாயனார் திருமந்
 திரஞ்செயிக் துணைவழி படத்தின மருளிய
 வரதனே வாம தேவனே யபயம்,
 வந்தொண்ட னென்ன வழியுள லிங்கமேற்
 கல்லெறி சாக்கிய ரின்கடுஞ் செயலி
 னுள்ளத் தன்பி னுறுதியைக் கண்டுநீன்
 செம்பொற் பதமருள் சிவனே யபயம்,
 திருவாக் கூருறைச் சிறப்புளி நாய
 னாடி யவர்க்கு நாடொறு மமுதிட்
 டேயுனைப் பூசுத் தெண்ணில் பல்புண்ணியஞ்
 செய்திட வருளிய தேசிகர வபயம்,
 திருச்செவ் காட்டிற் சிறுத்தொண்ட நாயனார்

பின்னையை யறுத்துப் பெருமழு தூட்டென்
 ஆட்டிய வன்புக் கிரங்கி யுலகெலா
 மேத்த மகவையு மெழுப்பி யழைத்தவர்
 முவர்க்கு முத்தி யளித்தோ யபயம்,
 கழற்றறி வாருன் கழலடி வணங்கிச்
 சேரமான் பெரு மானைனச் செகமுழு
 தாண்டுநீ பாணபத் திரர்க்கருள் பாசாங்
 கண்டபோ தேகன திரவிய மவர்க்கீந்
 தெழுந்துகந் தார்பின் னேகின ரசவத்
 தின்மேற் கயிலைபுக் கெடுத்தோ திடவுலா
 வன்பொடு கேட்டவர்க் கருளினே யபயம்,
 கணநாத நாயனார் காழியிற் றேணி
 யப்பரை வணங்கி யடியவர்க் குப்பல
 தொண்டுகள் செய்துனைத் தொழுதிட வவர்க்குச்
 செம்பத மலரருள் தேசிகா வபயம்,
 கூற்று வநாயனார் குவலய மதனிற்
 தோற்றிட வாசரைத் தூத்தித் திக்கெலாம்
 போற்றிடப் புகழொடு வாழ்நாட் டில்லையுள்
 வீற்றிடு மந்தணர் விளங்கிட மகுடஞ்
 சூட்டென மறுக்கக் தொடர்ந்து தில்லைபு
 ளாட்டிடு முனக்கவை விளம்ப விரங்கிச்
 சூட்டினை திருவடி சூட்டிச் செங்கோல்
 நாட்டிட வருளிய நாதனே யபயம்,
 கடைச்சங் கத்துறு கபிலர்நக் கீரொ
 டேழெழு புலவ ரிருந்துபொய் யடிமை
 யில்லாப் புலவர்க ளென்ன வாசொடு
 மதரம் சித்திரம் வித்தார மென்னுநாற்
 சங்க ளாலுநற் கனிவுறு தமிழாய்ந்
 தொழுகிட வருளிய வொருவனே யபயம்,
 புகழ்ச்சோழ நாய னாரெனும் புரவல
 னடியவ ரொருவர் சிரமதை யடுபோ
 சிடுதின மறுத்தனர் குடிக்கெட வெனலொந்

தவர்சிராஞ் சிரமேற் கொடுவக் கினிவலம்
 வரவவர் புகவருள் வள்ளலே யபயம்,
 நரைசிங்க முனையரைய நாயனா ருலகீ
 லாசசெய் தடியவர்க் கமுதளித் தவர்கொள்வ்
 வெருவருக் கொருநூறு பெண்வளங் கிடவருள்
 வரதனே மதியணி வள்ளலே யபயம்,
 பரத குலத்தகி பத்த நெனுமொரு
 நாயனார் நாளு மிழுத்திடு வலையிற்
 களித்தொரு மீனெடுத் திறைவர்க் காமென .
 விருப்பொடு கடலுள் விடுவா ரொருநா
 ளவர்தம் முறுதியை யறியவென் றெண்ணி
 யொவ்வோர் தினமுமொவ் வொன்றே படவென
 வருளினை யஃதையுங் கடலினு ளவர்விட
 விலைமதிப் பில்லா மணிபல வழுத்திய
 பொன்மீ னென்றகப் படலுமப் பொழுதுளக்
 கனிவொடு மஃதையுங் கடல்விடு மவர்தமை
 மனமுவந் தருளும் வள்ளலே யபயம்,
 கலிக்கம்ப நாய னர்களித் தடியவ
 ரெவரையு மருச்சித் தழுதிடு நாளி
 லிவர்தம் பணியி லிருந்தவர் போலுமென்
 றடியவ ரொருவரை யவர்மனைக் கிழத்தி
 யுரைசெய நீர்வாத் துடனவர் வெகுண்டே
 கையை நறுக்கக் கண்டநீ கருதி
 யுய்யவென் றுல சும்,க்கேர யபயம்,
 செக்கார் குலமதிற் செப்பிடு கலிய
 நாயனார் சக்கரப் பாடியில் நாடொறு
 மாலய மதில்விளக் கழகுற வேற்றிப்
 புண்ணியஞ் செய்துள பொருளெலா மழிய
 மனைவியை விற்றும் வாங்குவா ரின்றிக்
 கோவிலை யடைந்துகை கூப்பினின் றழுது
 திருவிளக் குப்பணி சீதையி லிறப்பென்ண்
 றகல்கலைப் பரப்பினின் றதனுளிரத்தம்

கிறைய விடுத்துக் கொளுத்த நினைத்துக்
 கழுத்தை யறுத்தனர் கயிலையம் பதிநீ
 தோற்றிக் கரத்தைப் பிடித்துத் துயரற்ச்
 சேர்த்தனை சிவபதஞ் சிவனே யபயம்,
 பாவ மேற்கொள்ப் பத்தரையிகழ்ந்தே
 தியவை கூறுவோர் நாவைத் திருகித்தண்
 டாயுகத் தாலரிந் தாக்கினை புரிபுஞ்
 சத்தி நாயனார் தமக்கருள் நல்கிய
 சித்தனே திருமலைக் தேவே யபயம்,
 ஐயடி கள்கா டவர்கோ யைன
 ருய்திட வுலகாண் ளெந்துநிக் தழுமொரு
 வெண்பா வியற்றினின் மெய்ப்ப்தம் பரவிட
 வொண்பா தம்மரு ளொருவனே யபயம்,
 கணம்புல்ல நாய னூர்ககிந் துருகி
 மனங்கொளத் திருவிளக் கேற்றிய தாலுள்
 பொருளெலா யிழந்திப் புவிதனிற் புல்விற்
 ரெரித்தனர் புல்லு மெஞ்சிட விலையிலா
 தெரித்தனர் புல்லைப் புல்லு மெரிந்தொழிந்
 திடப்புரி முடிமடுத் தெரித்திட வருளிய
 விடமிடற் றண்ணலே விமலனே யபயம்,
 யாரினிற் தமிழிற் பாண்டித் தியமுறு
 காரி நாயனார் கசுவொடுன் மலரடி
 பேணியே பணியப் பெரும்பத முவந்தருள்
 வான்வர் கோவே வள்ளலே யபயம்,
 கின்ற சீர்நெடு மாற நாயனார்
 மங்கையர்க் கரசியை மணந்துமா மதுரையை
 யாண்டுனைக் கூடலு ளாலவா யாயென
 வேண்டிட நிதமருள் விமலனே யபயம்,
 வாயிலார் நாய னூர்மகிழ் ஞான
 பூசை புரிந்துனைப் போற்றிப் பணிந்திடப்
 பாசம தறுத்தருள் பரமனே யபயம்,
 போரினிற் தோற்றிடு பவர்க்குக் துணைபோய்ப்

போர்புரிந் தேற்றிடு பொருள்கொண் டடியார்க்
 காற்றிட வழதளித் திடுமுனை யடுவார்
 நாயனூர்க் கருளிய நாதனே யபயம்,
 கழற்சிங்க நாய னூவர் கருதிடு
 கிழத்தியோர் நாட்கீழ்க் கிடந்திடு மலரை
 யெடுத்துமோந் திடமலர் மண்டப மதனிடைச்
 செருத்துணை நாய னூர்சினந் தவர்மூக்
 கரிந்திடக் கண்ட வவர்கா தலனவர்
 கையையன் றேழுதற் களைய வேண்டுமென்
 றெடுத்துடை வாள்கொடு துணித்தன ரொனவருள்
 கொடுத்துல கருளிய குருவே யபயம்,
 இடங்கழி நாய னூரெனு மரசே
 றிடங்கோட் டாகா ரத்து ளிருந்த நெல்
 வெடுத்தன னடியா னொருவ னெனவவ
 ரிடத்தினிற் கொடுவா விறஞ்சினிற் றமுதுக்
 கெடுத்தன னென்ன விரங்கிரெற் குவியலோ
 டெடுத்திடு மெனநீதிக் குவியலு மளித்திட
 வவர்க்கரு ளப்பனே ஐயனே யபயம்,
 செருத்துணை நாய னூர்கழற் சிங்கர்
 மருவிடு மனைவிமா மலர்மண் டபமதில்
 முகந்தனள் பூவென மூக்கரிந் தவர்தமைத்
 தடித்திட வருளிய தலைவனே யபயம்,
 புகழ்த்துணை நாய னூர்க்கருள் புரியவென்
 றுகத்துறு பீடத் தின்கீழ் நிலத்தில்
 வைத்தவர்க் குச்செல் வுக்கா மெனவொரு
 காசநித் தியமருள் கடவுளே யபயம்.
 திருவழு துக்கெனச் சேமித் திடுநெற்
 குவியலை புறவினர் தொடுதல் கூடாதெனச்
 செப்பிப் போர்முனை நோக்கிச் சென்றிடு
 கோட்புலி நாய னூவர் கொள்கையை
 மறுத்துப் பஞ்சம் வரப்பசி யாற்றா
 தெஞ்சா துளநெல் முழுவது மெடுத்திட

வந்தவர் கண்டு வாங்கொண் டவர்தமைத்
 துண்டிடக் கண்டருள் துணைவனே யபயம்,
 தொண்ட ரடிதொழு தல்முத லாயவெண்
 குணமுடை பத்தராய்ப் பணிபவர்க் கொருகுறை
 யின்றிகின் றருளு மிறைவனே யபயம்,
 சுவதந் திரமுடைத் தொல்லோ யுனக்கலாற்
 பாதந்திர முடைப் பாவிசுட் குக்குடி
 சல்லே மெனவருள் வழியமர் தொழுகிடும்
 பரமனைப் பாடு பவர்க்குப் பதமரு
 ளொருவனே யுலக லுனதடி யபயம்,
 சித்தக் கைச்சிவன் பாலே வைத்துநின்
 றட்டாங்க யோகத் தமர்ந் தமிழ்தம்முணுஞ்
 சித்தயோ கியர்க்கருள் சிவனே யபயம்,
 திருவா ளூர்ப்பிறற் திடுபவ ரெல்லாஞ்
 சிவகண நாத ரொனத்திரு வாய்மலர்ந்
 தவர்தமக் கருளீடு மப்பனே யபயம்.
 கௌசிகர் காசிபர் பாரத் துவாசர்
 கௌதம ரகத்திய ரொனுமவர் கோத்திரத்
 தூறுபிரா மணசிவா கமலியுற் பனாவர்
 முப்பொழு துந்திரு மெனி தீண்டிமுப்
 பழமொடு பால்வைத் தருள்வழி வழிபடு
 மவர்க்கரு ளப்பனே ஐயனே யபயம்,
 கற்ப மனுகற்ப முபகற்ப மென்றறை
 கீற்றை யுத்தாளன மாய்நிதம் பூசீடு
 முழுநீறு பூச முனிவருள் ளத்திருந்
 தருள்கூ ரம்பலத் தாசே யபயம்,
 சோ சோழ பாண்டிய ரெல்லைக்
 கப்பா லுளதிருக் தொண்ட ரவர்தமக்
 கப்பா லும்மடி சார்ந்தவர் தமக்கெலாம்
 முத்தி யருளிய முதலே யபயம்,
 நாயனார் பூச லார்பொரு ளின்றி
 மனமிக வருந்திகின் றேமனோ பாவனை

யில்லடி நிலையிற் றேடுநெடு நாளா
யாலயங் கட்டி யதிற் பிரதிட்டை
செய்ய நாணிய மித்தனர் சிந்தையிற்
காடவ வாசனங் காஞ்சீ புரத்திலோ
ராலயங் கட்டி யதிற் பிரதிட்டை
செயவித் தினமொரு நாளெனச் செப்பின
னுய்யவென் றுலக முவந்தருட் டிறத்தைக்
காட்டிட வேண்டிக் கருணையங் கடனீ
தோற்றிச் சொற்பனத் தோன்றலே நாளைப்
பூசலார் கோயிற் பிரதிட்டை போய்க்கிடு
வேனுன் நினமதை வேறொரு தினமதிற்
வையெனச் செப்பிய வடிவே யபயம்,
மங்கையர்க் காசி மகாபெருந் தேவி
யங்கைமா மலர்கொண் டர்ச்சித் திடநிகஞ்
செம்பொற் பதமருள் சிவனே யபயம்,
சாலியர் குலத்திற் சனித்திடு நேச
நாயனார் நல்வஸ்திரமொடு கோவண
மாம்பல நெய்தடி யவர்க்கு நல்கிடப்
பேரு ளளித்திடு பிஞ்ஞகா யபயம்,
சிவலிங் கத்திற் சருகுதி ராவணஞ்
சிவந்திதன் தூலாற் கட்டி மேற்செயச்
சிதைத்தறு சித்தெனச் சீறிய யானையின்
புழைக்கையி னுட்புகுந் தேநற் சிலந்தி
கடிக்கவெள் ளாணையுங் கையை நிலத்தி
லடித்துமோ தியதா வழிந்ததன் கையுட்
சிவந்தியு மாவி யிழுந்ததூன் செயலா
லானை சிவகண நாகராகிடச்
சிலந்தியுங் கோச்செங் கட்டோழ னைப்
பிறந்தா சாண்டு பிறவீத் துயர்களைந்
திறந்திடக் கயிலை யீயந்தோ யபயம்,
நினந்திரு நீல கண்டயாழ்ப் பாணர்
சொக்க நாத சுவாமி வாயிலில்

பாழினை யிட்டுப் பாணிகள் பாடிடக்
 கேட்டநீ கசிந்துன் னருகிருந் தேநிதம்
 பாடென வருளிய பரமனே யபயம்,
 எந்தை சுந்தர மூர்த்தி கவாமியின்
 தந்தையார் சடைய நாயனார் தாயிசை
 ஞானியா ரெனுமிரு வர்க்குஞா லத்திடை
 யோதிடு முத்தி யுதவினே யபயம்,
 சேக்கிளார் நாய னூர்க்குத் திருவருள்
 வாக்கினு “லுலகெலா” மெனவடி யெடுத்தக்
 கொடுத்திடப் பாடி முடித்தனர் கோதறு
 மடியவர் சரித மஃதைப் பெரிய
 புராணம தெனவருள் போதனே யபயம்,
 “மதிமலி புரிசை மாடக்கூட”
 லெனுமொரு பாசுர மெழுதிப் பாண
 பத்திரர் கையிற் கொடுத்துப் பார்தனை
 யாண்டிடு சேரன் கைக்கொடுத் தவனிடம்
 வேண்டிடு பொருள்பெறு கென்ன விரங்கி
 யாண்டருள் சுரந்தவென் னப்பனே யபயம்,
 பட்டினத் தடிகள் பாரினிற் குபேர
 சம்பத் தடைந்து சஞ்சல மின்றி
 வாழ நாளில் “வாராது காசற்ற
 ஆசியுங் கடைவழிக்” கென்ன வுறுத்திய
 பாசுர மெழுதிய பரமனே யபயம்,
 தருமி யென்னுமந் தணனோர் நானூறு
 மிடியினு லாயிரம் பொன்பெற வேண்டி.
 யால வாயி மைந்திடு சோம
 சுந்தரா வருளென வுனைத் துதித்திடக்
 “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” யென்றுகூ றிடுமொரு
 பாசுர மருளிய டாமனே யபயம்,
 “அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
 னன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில”
 ரென்ன மூல னெடுத்து மொழிந்திடு

மந்திர மதனை மனத்தி லிருத்தி யுன்
 னடிபர விடசித மாவ லாயினேன்
 திருவருள் புரிவதுன் திருக்குழிப் பெனவே
 பதமலர் விழுந்தடி பணிந்தே னபயம்,
 பண்டுள வினையாற் பற்பல வுலகஞ்
 சென்று சென்று செறிந்து பிறந்து
 புல்லாய்ப் பூடாய்ப் புழுவாய்ப் பலவாய்
 நால்வகைத் தோற்றமு நவிலெழு விறப்பு
 மெனும்பே தத்துறு மெண்பத்து நான்குநூ
 றுயிர பேத யோனிக ளவையுட்
 பிறந்து பிறந்தும் பெயர்ந்து நான்நிரிந்து
 மானிட னாகி மாநிலக் துதித்துச்
 சைவ மென்னுஞ் சமயத் திருந்துஞ்
 சரியை வழியையுஞ் சாரா தொழிந்தேன்
 கிரியை வழியையுந் தீட்டா தொழிந்தேன்
 யோகத் தினையு முணரா தொழிந்தேன்
 ஞானத்தினையு நவிலா தொழிந்தேன்
 மெய்யறி வானர் ளிளம்பு மொழிகளைப்
 பொய்யெனத் தள்ளிப் பொருட்படுக்தாம
 லெள்ளிக் திரிந்தனென் னப்பனே யபயம்,
 பிறந்தநா டொட்டுப் பிரபஞ் சத்து
 லமுந்திக் கிடந்தலைப் பட்டே னபயம்,
 நானெனு மகந்தைநற் றேழுநா யினபின்
 மாநிலத் தெவரையு மதியே னபயம்,
 ளனதென் செருக்கெனை பெந்தநா ளும்விட்
 டகலா திருப்பதை யறியே னபயம்,
 உலகினுள் பொருள்கள் நிலையுளவென்று
 நவிலத் துணிந்தனென் நாதனே யபயம்,
 பொன்னொடு பூஷணம் பொக்கஷ மாமிவை
 யென்கைப் பொருளென் திருந்தே னபயம்,
 மாடமென் மாளிகை மற்றுள கூடமுங்
 கூட வருமெனக் கூறினே னபயம்,

மாநகர்கள் கூட்டமு மகிழ்ச்சியும் போகமு
 மாதா வெனவென் திருந்தே னபயம்,
 தோப்பொடு வயலுந் துரைத்தன பீடமும்
 காப்பென் கைப்பொரு ளென்றே னபயம்,
 காணியும் பூமியுங் காசம் பணமும்
 பேணியென் பொருளெனப் பேசினே னபயம்,
 உத்தி யோகமும் பட்டமு முலக
 நீத்திய மாமென நீனைந்தே னபயம்,
 மாளிகை யடுக்கு மணிமே டைகளும்
 செங்கோல் மணிமுடி சிங்காதனமு
 மாணையும் பரியு மாரமுஞ் சிவிகையுந்
 தேருந் திக்குள சேனையுந் திறமையு
 மாயுத சாலையு மரண்கா வல்களும்
 நீருளு நீர்மே லோடுங் கப்பலும்
 வானொடு ரதமுமண் மேலொடு ரதமு
 மாமிவை யாவு மழிவில் நிலையுள
 வாமென் வார்ப்பரித் திருந்தே னபயம்,
 அந்தக னெழுது மோலைகொண் டவன்றன்
 னாதுவர் வருவார் துடுக்கெ வாவி
 கொடுசெல வந்தோ கூவென் றழுவ
 ரப்போ திந்த வவனியி லேழை
 நத்தி யிருந்த நவநீதி யெல்லாம்
 விட்டே கிடவரு மிவ்வாழ் வனித்திய
 மிந்திர சால மெதிர்ப்படு கானனி
 ரசத்தொடு கனவுமட் பாண்ட மறிவிலா
 ரெடுத்து மகிழ்வுறு மெண்சா னுடம்பு
 நவவழி கொண்ட நடமிடு சாலை
 மோக மெனுமொரு பெட்டி மும்மல
 மொழுகு கேணியுட் கிருமிமொய்த் துத்தத்
 திடவுளல் சும்பிநித் தியஞ்சோ றிடுகொட்
 டலகைநாய் நரிகழு கக்களிப் பொடுமொய்த்
 துண்பொய் யுடலைத் துணையெனக் கொளாமல்

“தந்தையார் தரயா ருடன்பிறந் தாரா”:
 சொன்று சொற் கோவுமெடுக்கு மொழிந்தகை,கச்
 சிந்தையுட் கொண்டுந் திருவடி யபய
 மென்று வந்தன னிரங்கிட வேண்டுமென்
 னப்பனே யுலகி லிருக்குநா ளளவும்
 விதித்தன செயவும் விலக்கிய வீடவு
 முலகத் தவரோ டொட்டி யொழுகவும்
 யாவர் மாட்டு மன்பு மருளு
 முறவு முபசரிப் புடைமையுங் குணமு
 மைம்பொறி யடக்கலும் விரதங் காத்தலும்
 தவமுந் தானமுந் தன்னின்முத் தார்வசம்
 வணக்கமு முண்மையு மடக்கமும் பிறர்மனை
 வரைவின் மகளிர் விழையாமையும் வேண்டினேன்,
 பஞ்சமா பாதக மென்றுபே ரிட்டிடுங்
 களவையுங் கொலையையுங் கள்ளையும் பொய்யையுங்
 காம மெனும்பெருங் கடிய நெருப்பையுங்
 கனவிலு மணுகா திருக்கவும் வேண்டினேன்,
 அன்பொடு மாமலர் மாங்க ளாக்கவு
 மம்மலர் பறிக்கவு மழகு தார்பல
 சமைக்கவுஞ் சமய குரவர் பாடல்கள்
 படிக்கவும் பாடவும் பணிந்து போற்றவு
 மாலய மலகிட மெழுவிட வன்பொடு
 நல்விளக் கிடவு நல்லடிய ரேவிடு
 தொண்டுகள் செயவு மெனத்தொகுத் திடுநற்
 சரியையின் வழியிற் றவறா தொழுகிச்
 சாலோக மென்னுநற் பதவியைச் சார்ந்தன்
 னுலகினி லிருக்கு முதலியைப் பெறவும்,
 வரசனா திரவியம் மணங்கமழ் தூபம்
 புனித மஞ்சனம் பொற்புறு தீபஞ்
 சுகந்த புஷ்பம தொடுபல பூசோ
 கரணங் களையுங் கைக்கொடு சென்று
 காமம தகற்றிக் கருதிடு பஞ்ச

ஈத்திய மகத்தொடு புறத்துப் பூசையு
 மங்கியின் கடனுங் கழித்தருள் வழிசெலுங்
 கிரியையின் வழியிற் கிரமமா யொழுக்கிச்
 சாமீப மென்னுநற் பதவியைச் சார்ந்துன்
 னருகினி லிருக்குமுன் னருளைப் பெறவும்,
 அடக்கி ஐம்புலவெடு குணத்தையும் வாயுவை
 யெழுப்பிடு மிருவழி யடைத்தொரு வழியைச்
 சிக்கெனத் திறந்து சிலம்பொலி யுடன்போய்
 யஞ்செழுத் தோரொழுத் தாவது கண்டவ்
 வருள்வழி புகுந்து பாவெளி லயிக்கும்
 யோக வழியினை யோதி யுணர்ந்தே
 சாரூப மென்னுநற் பதவியைச் சார்ந்துன்
 னுருவைப் பொருந்திடு முறவைப் பெறவும்,
 விரிந்திடு கலையும் விளங்கு மாகமபும்
 பலதிறச் சமய சாக்திரப் பகுதியுந்
 தெளிந்து தேர்ந்தறிந் திரிபதார்த் தத்தின்
 பொருளதே முக்கிய மெனப் பொருட் படுத்திச்
 சிற்றறி வகற்றிச் சீவபோ தந்தரும்
 ஞான வழியினில் நானித மொழுக்கிச்
 சக்தி முத்தி யெனச்சொலு நிலையைப்
 பெற்றிரண் டறக் கலத்த லெனும்பெருஞ்
 சாயுச் சியமெனும் பதவியைச் சாரவு,
 மருள்செய வேண்டு மருள்செய வேண்டு!
 மப்பனே! கோணை யப்பனே கோணை
 யெப்பிழை யும்பொறுத் தென்னையாட் கொள்ள
 வேண்டும்! வேண்டும்! விண்ணவர் கோவே!
 மண்ணிடை வாழ்வில் மயங்கிக் கிடந்துல
 கெண்ணில் பல்பிறவி யெடுக்கா வண்ணங்
 கண்ணருள் செய்தென் கலக்கந் தீர்த்துநின்
 பொன்னடிக் கமலம் பொருந்த வைப்பதுன்
 பார மையனே! பரமனே யபய
 மபய மபயமுன் திருவடிக் கப்பயம்,

காலனார் தூதர் கருதியென் னுயிரைக்
கொடுசெல வரும்போ தீசனே ! கோண
நாதனே ! வெள்விடை மீதினில் நாயகி
பாகம் துறவெழுந் தருளி யென் பயந்
தீர்த்தருள் செய்தெனை யஞ்ச லென்பதுன்
மேற்கட னெனவிழுந் தழுது சொல்வகைக்
கேட்டிட வேண்டுங் கிரிக்கிறை யேதருக்
கோணமா மலையுறை கோணநா யகனே ! —

விருத்தம்

திருக்கோண நாதர்திரு வடிக்கபய மபயமெனச்
செப்பிடுமீவ் வகவற் பாவை
யுருக்கமொடு வாசிப்போர் கேட்போர் நானுமோதுவோ
ருலகினிடை யின்பமெய்திப்
பெருக்கமொடு வாழ்ந்து பெளவப் பிறனிநீந்திப் பேரின்ப
வாழ்வதனைப் பெற்றுவானத்
திருக்கவருள் புரியுமான் திருத்தாடஞ்ச மெனத்தொழுவா
ருளத்தொடுங்க யிருப்பன் றானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

முற்றம்

